

Mál nr. 215/2018**M og
Vátryggingafélagið V vegna frjálstrar ábyrgðartryggingar****Ágreiningur um bótaskyldu er skemmdir urðu á ljósleiðaralögn.****Gögn.**

1. Málskot móttakið 28. júní 2018, ásamt fylgigögnum 1 - 5.
2. Bréf V, dags. 31. ágúst 2018.

Málsatvik.

Í málskoti M kemur fram að X hafi verið að setja upp vegrið á stuttum kafla við Ásveg í Ásahreppi. Meðfram veginum liggur ljósleiðari í eigu M. Við vinnu sína við að reka niður staur fyrir vegriðið hafi X slitið ljósleiðarastreng sem er í eigu M

Samkvæmt upplýsingum frá M var tæknimaður verið fenginn til þess að merkja það svæði sem ljósleiðarastrengurinn liggur áður en vinna X við verkið hófst. Þá hafi X verið greint sérstaklega frá því að mæling á því hvar strengurinn lægi væri ekki nákvæm, sérstaklega vegna þess að á umræddu svæði sé halli, sem getur leitt til skekkju á mælingu á legu strengsins. Að sögn M hafi X af þessum sökum fengið tilmæli um að gera ráðstafanir vegna þessa og þá helst með því að grafa og finna strenginn. Það hafi hins vegar ekki verið gert.

M hefur gert kröfu í frjálsta ábyrgðartryggingu X á þeim grundvelli að X beri skaðabótaábyrgð á tjóni sínu, þar sem X hafi ekki sýnt fram á að fyllstu aðgæslu hafi verið gætt við verkið.

V hafnar bótaskyldu með vísan til þess að X hafi sýnt af sér fyllstu aðgæslu við lagningu vegriðsins. Þá kemur fram í gögnum málsins að X minnst þess ekki að hafa verið varaður við því að mæling strengsins kynni að vera ónákvæm. Þá hafi staurarnir sem reknir voru niður aldrei verið nær en 60-90 cm. frá ætlaðri legu ljósleiðarastrengsins m.v. mælingar tæknimanns.

Álit:

Ekki er um það deilt að ljósleiðarastrengur telst vera fjarskiptavirki í skilningi 14. tölul. 3. gr. laga nr. 81/2003 um fjarskipti. Samkvæmt síðari málslið 3. mgr. 71. gr. sömu laga er þeim sem veldur tjóni á fjarskiptavirki skylt að bæta allt það tjón sem af skemmdunum leiðir nema að hann sýni fram á að ekki hafi verið komist hjá tjóni þó að fyllstu aðgæslu hafi verið gætt. Á grundvelli reglna skaðabótaréttarins ber V ábyrgð á tjóni M sem hlaust við það að ljósleiðarastrengurinn slitnaði, nema hann geti sýnt fram á að hjá tjóni hafi ekki verið komist þótt starfsmenn hans hafi sýnt fyllstu aðgæslu í störfum sínum við framkvæmdina.

Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að X hafi mátt vita að ljósleiðarastrengur lægi í jörðu nærri því svæði sem honum var ætlað að reka niður staura fyrir vegriðið. Þar sem ekki er hægt að treysta því að mæling jarðstrengja séu fullkomlega nákvæmar, hefði X því með réttu átt að ganga úr skugga um að ekki væri hætta á að strengurinn yrði fyrir skemmdum við þá vinnu sem fyrirhuguð var. Hefði X getað grafið niður að strengnum og staðsett hann nákvæmlega áður en vinna hófst, en það gerði hann ekki.

Að þessu virtu þykir ekki hafa verið sýnt fram á að hjá tjóninu hefði ekki verið komist þótt sýnd hefði verið fyllsta aðgæsla þegar staurinn var rekinn niður í umrætt sinn. Af því leiðir að V ber ábyrgð á tjóni M, sbr. 3. mgr. 71. gr. laga nr. 81/2003, og þar með skal það bætast úr ábyrgðartryggingu V hjá X.

Niðurstaða.

M á rétt á að fá tjón sitt bætt úr frjálstri ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík 18. september 2018

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Jón Magnússon lögfr.